VII kadencja

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH**
(NR 183)
z dnia 23 czerwca 2015 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Spraw Zagranicznych (nr 183)

23 czerwca 2015 r.

Komisja Spraw Zagranicznych, obradująca pod przewodnictwem posła **Roberta Tyszkiewicza (PO)**, przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek obrad:

– rozpatrzenie sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy – Prawo konsularne (druk nr 3290);

– zaopiniowanie kandydatów na stanowisko ambasadora RP – pana Piotra Stachańczyka, pana Marcina Wilczka i pana Piotra Myśliwca;

– sprawy bieżące.

W posiedzeniu udział wzięli: **Artur Nowak-Far** podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych wraz ze współpracownikami oraz **Henryka Mościcka-Dendys** podsekretarz stanu w MSZ wraz ze współpracownikami.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Piotr Babiński** i **Artur Kucharski** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych; **Aleksandra Ostapiuk** – legislator z Biura Legislacyjnego.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dzień dobry państwu. Otwieram posiedzenie Komisji. Witam panie posłanki i panów posłów. Witam pana ministra Artura Nowaka-Fara – podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Witam pozostałych gości z Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Witam kandydatów na stanowisko ambasadora.

Doręczony państwu porządek obrad obejmuje: w pkt 1 rozpatrzenie sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy – Prawo konsularne (druk nr 3290), w pkt 2 zaopiniowanie kandydatów na stanowisko ambasadora RP – pana Piotra Stachańczyka, pana Marcina Wilczka i pana Piotra Myśliwca, zaś w pkt 3 sprawy bieżące. Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam proponowany porządek za przyjęty. Sprzeciwu nie słyszę.

Przystępujemy do realizacji pkt 1. Ze względu na obszerność materii, będę prosił państwa posłów o koncentrację i efektywną oraz treściwą pracę. W związku z zakończeniem prac podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy – Prawo konsularne bardzo proszę pana przewodniczącego podkomisji, posła Marka Krząkałę o przedstawienie sprawozdania.

Bardzo proszę, panie przewodniczący.

Poseł Marek Krząkała (PO):

Bardzo dziękuję. Szanowni państwo, projekt ustawy – Prawo konsularne został 22 kwietnia br. skierowany do prac w Komisji. Utworzyliśmy podkomisję, która odbyła cztery spotkania. Zdecydowana większość poprawek została przyjęta. W imieniu podkomisji rekomenduję rządowy projekt ustawy – Prawo konsularne. Proszę członków Komisji o przyjęcie projektu.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Czy są ogólne uwagi do sprawozdania? Nie słyszę.

Proponuję przystąpienie do rozpatrzenia sprawozdania podkomisji. Będziemy postępowali tak, jak w przypadku każdej ustawy – rozpatrując punkt po punkcie, artykuł po artykule. Tekst zawarty w brzmieniu proponowanym przez podkomisję podzielony jest na sześć działów i zawiera łącznie 153 artykuły.

Czy do tytułu są uwagi? Nie słyszę uwag.

Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia tytułu? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła tytuł w zaproponowanym brzmieniu.

Dział I zawiera przepisy określające misję konsula, zakres regulacji, które obejmuje ustawa, definicje pojęć występujących w ustawie oraz podstawowe normy dotyczące organizacji urzędów konsularnych.

Czy są uwagi do art. 1? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 1.

Czy są uwagi do art. 2? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 2.

Czy są uwagi do art. 3? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 3.

Przechodzimy do działu II – Konsulowie i funkcje konsularne. Dział II, obejmujący art. 4-49 ustawy, poświęcony jest zagadnieniom organizacyjnym służby konsularnej oraz funkcjom konsularnym. Rozdział 1 obejmuje przepisy organizacyjne dotyczące działalności konsulów. Wprowadza definicję konsula. Określa tryb jego powołania, kto może zostać powołany na konsula. Reguluje kwestię podległości konsula, nadzoru nad nim, jak również wskazuje organ wyższego stopnia w stosunku do konsulu. Rozdział 2 niniejszego działu dotyczy funkcji konsularnych, określając niektóre funkcje konsularne sensu stricte oraz kierunki działalności konsula. Reguluje zakres tzw. pomocy konsularnej dla obywateli polskich oraz obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie mają przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego na terytorium państwa przyjmującego.

Poseł Jan Rzymełka (PO):

Panie przewodniczący, czy można złożyć wniosek?

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo proszę.

Poseł Jan Rzymełka (PO):

Chciałbym ułatwić panu pracę. Czy można by czytać i poddawać pod głosowanie tylko te artykuły, do których zostały zgłoszone uwagi w czasie prac podkomisji?

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Nie.

Przechodzimy do rozpatrzenia artykułów z działu II.

Czy są uwagi do art. 4? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 4.

Czy są uwagi do art. 5? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 5.

Czy są uwagi do art. 6? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 6.

Czy są uwagi do art. 7? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 7.

Czy są uwagi do art. 8? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 8.

Czy są uwagi do art. 9? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 9.

Czy są uwagi do art. 10? Również nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 10.

Czy są uwagi do art. 11? Również nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 11.

Czy są uwagi do art. 12? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 12.

Czy są uwagi do art. 13? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 13.

Czy są uwagi do art. 14? Nie ma uwag. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 14.

Czy są uwagi do art. 15? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 15.

Czy są uwagi do art. 16? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 16.

Czy są uwagi do art. 17? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 17.

Czy są uwagi do art. 18? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 18.

Czy są uwagi do art. 19? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 19.

Czy są uwagi do art. 20? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 20.

Czy są uwagi do art. 21? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 21.

Czy są uwagi do art. 22? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 22.

Czy są uwagi do art. 23? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 23.

Czy są uwagi do art. 24? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 24.
Czy są uwagi do art. 25? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 25.
Czy są uwagi do art. 26? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 26.
Czy są uwagi do art. 27? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 27.
Czy są uwagi do art. 28? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 28.
Czy są uwagi do art. 29? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 29.
Czy są uwagi do art. 30? Bardzo proszę, pani poseł Małgorzata Gosiewska.

Poseł Małgorzata Gosiewska (PiS):

Dziękuję bardzo. Proponuję dodać w projektowanym art. 30 ust. 1 wyrazy „bądź Rzeczypospolitej Polskiej". Wówczas ustęp 1 będzie miał następujące brzmienie:

„1. Konsul legalizuje dokumenty urzędowe sporządzone lub uwierzytelnione w państwie przyjmującym bądź Rzeczypospolitej Polskiej".

Szanowni państwo, jest to powrót do rozwiązania, które obecnie jest obowiązujące. Odnosi się do tej kwestii art. 21 ustawy o funkcjach konsulów. Dyskutowaliśmy na ten temat na forum podkomisji. Argumentacja, by zrezygnować z tego rozwiązania, sprowadzała się do tego, że rzadko było praktykowane. Uważam, że to rozwiązanie może być pomocne Polakom przebywającym poza granicami. Jeśli potrzebują takiej pomocy konsularnej, powinni mieć możliwość skorzystania z niej.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Poproszę o stanowisko rządu do proponowanej poprawki.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Artur Nowak-Far:

Stanowisko wobec proponowanej poprawki jest negatywne. Legalizacja dokumentów krajowych powinna być dokonywana w kraju, gdzie istnieje możliwość lepszego sprawdzenia dokumentów.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania. Zapytuję Biuro Legislacyjne, czy mam poddać pod głosowanie poprawkę? Rozumiem, że tak.

Kto jest za przyjęciem poprawki do art. 30 ustawy w brzmieniu przedstawionym przez panią poseł Małgorzatę Gosiewską? (5) Kto jest przeciw? (9) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała wymaganej większości głosów i została przez Komisję odrzucona.

Mam pytanie do Biura Legislacyjnego. Jeśli została odrzucona poprawka do art. 30, to czy jest potrzeba głosowania art. 30?

Legislator Aleksandra Ostapiuk:

Można uznać, że art. 30 został przyjęty w brzmieniu proponowanym.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Czy są uwagi do art. 31? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 31.
Czy są uwagi do art. 32? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 32.
Czy są uwagi do art. 33? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 33.
Czy są uwagi do art. 34? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 34.
Czy są uwagi do art. 35? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 35.
Czy są uwagi do art. 36? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 36.
Czy są uwagi do art. 37? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 37.
Czy są uwagi do art. 38? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 38.
Czy są uwagi do art. 39? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 39.
Czy są uwagi do art. 40? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 40.
Czy są uwagi do art. 41? Bardzo proszę.

Legislator Aleksandra Ostapiuk:

Biuro Legislacyjne chciałoby sprostować. W art. 41 w ust. 2 w drugim zdaniu jest odwołanie do przepisu art. 39. Jest to omyłka pisarska. Powinno być odwołanie do przepisu art. 40. Tak zostało przyjęte w poprawce na posiedzeniu podkomisji. Omyłka wynika z błędu przy numerowaniu.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Nie ma sprzeciwu. Rozumiem, że przyjmujemy treść art. 41 wraz z uwagą Biura Legislacyjnego.

Czy są uwagi do art. 42? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 42.

Czy są uwagi do art. 43? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 43.

Czy są uwagi do art. 44? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 44.

Czy są uwagi do art. 45? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 45.

Czy są uwagi do art. 46? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 46.

Czy są uwagi do art. 47? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 47.

Czy są uwagi do art. 48? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 48.

Czy są uwagi do art. 49? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 49.

W ten sposób przyjęliśmy artykuły z działu II. Przystępujemy do rozpatrzenia działu III – Postępowanie przed konsulem. Nie będę już czytał streszczenia dotyczącego zakresu artykułów w tym dziale. Dział III został podzielony na dziesięć rozdziałów.

W rozdziale 1 – Przepisy ogólne zdefiniowane są ogólne zasady postępowania przed konsulem. Określa się, kto jest stroną takiego postępowania.

Czy są uwagi do art. 50? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 50.

Czy są uwagi do art. 51? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 51.

Czy są uwagi do art. 52? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 52.

Czy są uwagi do art. 53? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 53.

Czy są uwagi do art. 54? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 54.

Czy są uwagi do art. 55? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 55.

Czy są uwagi do art. 56? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 56.

Czy są uwagi do art. 57? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 57.

W rozdziale 2 – Załatwianie spraw art. 58-62 szczegółowo regulują tryb załatwiania spraw przed konsulem.

Czy są uwagi do art. 58? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 58.

Czy są uwagi do art. 59? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 59.

Czy są uwagi do art. 60? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 60.

Czy są uwagi do art. 61? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 61.

Czy są uwagi do art. 62? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 62.

W rozdziale 3 – Terminy art. 63-65 określają, w jakich terminach powinno być prowadzone postępowanie przed konsulem. Przy ich obliczaniu zastosowano zasady analogiczne do obwiązujących w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Czy są uwagi do art. 63? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 63.

Czy są uwagi do art. 64? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 64.

Czy są uwagi do art. 65? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 65.

W rozdziale 4 – Doręczenie art. 66-71 określają procedury związane z doręczaniem dokumentów i innych pism w związku z postępowaniem prowadzonym przed konsulem.

Czy są uwagi do art. 66? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 66.

Czy są uwagi do art. 67? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 67.

Czy są uwagi do art. 68? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 68.

Czy są uwagi do art. 69? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 69.

Czy są uwagi do art. 70? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 70.

Czy są uwagi do art. 71? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 71.

W rozdziale 5 – Wszczęcie postępowania art. 72-77 regulują, na czyj wniosek wszczyna się postępowanie, formę wniesienia wniosku o wszczęcie postępowania, wymogi formalne dotyczące wniosku oraz związane z tym terminy.

Czy są uwagi do art. 72? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 72.

Czy są uwagi do art. 73? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 73.

Czy są uwagi do art. 74? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 74.
Czy są uwagi do art. 75? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 75.
Czy są uwagi do art. 76? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 76.
Czy są uwagi do art. 77? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 77.

Rozdział 6 – Dowody stanowi, co można uznać za dowód w postępowaniu przed konsulem. Rozdział zawiera art. 78-80.

Czy są uwagi do art. 78? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 78.
Czy są uwagi do art. 79? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 79.
Czy są uwagi do art. 80? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 80.

Rozdział 7 – Decyzje i postanowienia powtarza przyjętą w Kodeksie postępowania administracyjnego zasadę, zgodnie z którą decyzja rozstrzyga sprawę co do istoty. Pomieszczone w tym rozdziale przepisy zawierają również przesłanki odstąpienia przez konsula od uwzględnienia decyzji w całości lub w części oraz upoważniają konsula do wydawania postanowień, jeżeli w toku postępowania wynikną kwestię wymagające rozstrzygnięcia, które nie dotyczy istoty sprawy, lub konsul odmawia wykonania czynności wnioskowanej przez stronę, albo decyduje o umorzeniu postępowania.

Czy są uwagi do art. 81? Nie ma uwag. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 81.
Czy są uwagi do art. 82? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 82.
Czy są uwagi do art. 83? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 83.
Czy są uwagi do art. 84? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 84.
Czy są uwagi do art. 85? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 85.
Czy są uwagi do art. 86? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 86.
Czy są uwagi do art. 87? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 87.

Rozdział 8 – Odwołania, zażalenia i wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 88-94) reguluje procedury umożliwiające stronie postępowania odwołanie od decyzji konsula oraz związane z tym obowiązki stron.

Czy są uwagi do art. 88? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 88.
Czy są uwagi do art. 89? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 89.
Czy są uwagi do art. 90? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 90.
Czy są uwagi do art. 91? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 91.
Czy są uwagi do art. 92? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 92.
Czy są uwagi do art. 93? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 93.
Czy są uwagi do art. 94? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 94.

Rozdział 9 – Wznowienie postępowania (art. 95-101) wprowadza całkowicie nowe uregulowania w postępowaniu przed konsulem, czyli instytucję wznowienia postępowania. Dotychczasowa wieloletnia praktyka wskazywała, że brak nadzwyczajnych trybów odwoławczych stanowił trudność w procedurze przed konsulem. Proponowane w projekcie przepisy zostały oparte na analogicznych regulacjach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Czy są uwagi do art. 95? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 95.
Czy są uwagi do art. 96? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 96.
Czy są uwagi do art. 97? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 97.
Czy są uwagi do art. 98? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 98.
Czy są uwagi do art. 99? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 99.
Czy są uwagi do art. 100? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 100.
Czy są uwagi do art. 101? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 101.

Rozdział 10 – Zaświadczenia (art. 102-104) reguluje wydawanie zaświadczeń przez konsula na żądanie strony.

Czy są uwagi do art. 102? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 102.
Czy są uwagi do art. 103? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 103.
Czy są uwagi do art. 104? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 104.

Na tym wyczerpaliśmy rozpatrywanie artykułów w dziale III. Przechodzimy do działu IV – Opłaty konsularne i wydatki. Dział ten dotyczy opłat konsularnych, a zatem praw i obowiązków obywateli, które powinny stanowić materię ustawową. Dotychczas materia opłat konsularnych była uregulowana w rozporządzeniu Ministra Spraw Zagranicznych.

rozpatrywany projekt ustawy zawiera zasadniczo przepisy przeniesione bez większych zmian z obowiązującego rozporządzenia.

Czy są uwagi do art. 105? Biuro Legislacyjne, bardzo proszę.

Legislator Aleksandra Ostapiuk:

Propozycja legislacyjna dotyczy dodania w art. 105 po ust. 1 ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opłaty konsularne wyraża się w euro”.

W konsekwencji należałoby wprowadzić zmianę w art. 118 pkt 1 poprzez wykreślenie wyrazów: „wyrażoną w euro”.

Jest to propozycja legislacyjna doprecyzowująca ustawę. W projekcie zawartym w druku był przepis, który mówił o maksymalnej wysokości opłaty konsularnej. W wyniku prac podkomisji ten przepis został z projektu usunięty. Po ponownej analizie projektu doszliśmy do wniosku, że dla pewnej czystości i precyzji legislacyjnej należałoby w ustawie zamieścić przepis, że opłaty konsularne wyrażane będą w euro. Chodzi o to, aby to nie wynikało wyłącznie z upoważnienia. W art. 118 pkt 1 nie byłoby konieczności powtórzenia, że opłaty będą wyrażone w euro.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo proszę o stanowisko rządu.

Podsekretarz stanu w MSZ Artur Nowak-Far:

Rząd popiera ten wniosek.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Proponuję, abyśmy przyjęli art. 105 wraz z poprawkami zgłoszonymi przez Biuro Legislacyjne. Czy są uwagi do takiego brzmienia art. 105? Nie ma uwag. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 105.

Czy są uwagi do art. 106? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 106.

Czy są uwagi do art. 107? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 107.

Czy są uwagi do art. 108? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 108.

Czy są uwagi do art. 109? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 109.

Czy są uwagi do art. 110? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 110.

Czy są uwagi do art. 111? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 111.

Czy są uwagi do art. 112? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 112.

Czy są uwagi do art. 113? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 113.

Czy są uwagi do art. 114? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 114.

Czy są uwagi do art. 115? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 115.

Czy są uwagi do art. 116? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 116.

Czy są uwagi do art. 117? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 117.

Czy są uwagi do art. 118? Biuro Legislacyjne.

Legislator Aleksandra Ostapiuk:

W art. 118 musimy wprowadzić konsekwencję przyjęcia poprawki do art. 105 ust. 1 poprzez wykreślenie wyrazów w pkt 1: „wyrażoną w euro”.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Rozumiem, że pan minister wyraża zgodę.

Podsekretarz stanu w MSZ Artur Nowak-Far:

Tak. Akceptujemy tę zmianę.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Zapytuję, czy są uwagi do art. 118 wraz z poprawką zgłoszoną przez Biuro Legislacyjne? Nie ma uwag. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 118.

Czy są uwagi do art. 119? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 119.

Materia zawarta w dziale V – Konsulowie honorowi była dotychczas regulowana rozporządzeniem Ministra Spraw Zagranicznych. Obecnie zostaje uregulowana w akcie rangi ustawowej, analogicznie do materii dotyczącej konsulów zawodowych. Dział V zawiera normy dotyczące powoływania konsulów honorowych i ich funkcji.

Czy są uwagi do art. 120? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 120.

Czy są uwagi do art. 121? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 121.
Czy są uwagi do art. 122? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 122.
Czy są uwagi do art. 123? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 123.
Czy są uwagi do art. 124? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 124.
Czy są uwagi do art. 125? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 125.
Czy są uwagi do art. 126? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 126.
Czy są uwagi do art. 127? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 127.
Czy są uwagi do art. 128? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 128.
Czy są uwagi do art. 129? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 129.
Czy są uwagi do art. 130? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 130.
Czy są uwagi do art. 131? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 131.
Czy są uwagi do art. 132? Pani poseł Gosiewska, bardzo proszę.

Poseł Małgorzata Gosiewska (PiS):

Dziękuję bardzo. Proponuję wykreślić w całości art. 132. Konsekwencją tego byłoby wykreślenie też art. 133. Art. 132 nadaje możliwość wykonywania przez konsula honorowego funkcji notarialnych. Zezwolenie, by obywatel najczęściej obcego państwa, działający bez wynagrodzenia w imieniu państwa polskiego, posługując się polską pieczęcią, wykonywał czynności jako osoba zaufania publicznego, jest rozwiązaniem bardzo niebezpiecznym, irracjonalnym. Świadczy o braku zrozumienia przez inicjatorów projektu znaczenia formalno-prawnego wykonywanych czynności w porządku prawnym RP.

Zupełnie nie rozumiem, dlaczego to rozwiązanie tak mocno bronione było przez przedstawicieli MSZ w pracach podkomisji, choć spotkało się z poważną krytyką na forum podkomisji. Również ostatnio w „Gazecie Prawnej" ukazał się artykuł na ten temat. Jest to rozwiązanie niebezpieczne. Na przykład poważne transakcje finansowe będą mogły być dokonywane przed konsulem honorowym. Przypominam, że odpowiedzialność konsula honorowego jest zerowa. Odpowiada jedynie honorem, w przeciwieństwie do konsula zawodowego, który odpowiada dyscyplinarnie, oraz notariusza, który odpowiada za przeprowadzone czynności swoim majątkiem.

Ryzyko fałszerstw z tytułu takiej działalności jest ogromne. Nie chcę przypominać państwu nie najlepszych doświadczeń z konsulami honorowymi. Uważam, że to rozwiązanie godzi w bezpieczeństwo obrotu prawnego.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję, pani poseł. Pan przewodniczący Krząkała zwraca mi uwagę, że najprawdopodobniej poprawka pani poseł powinna dotyczyć art. 134, a nie art. 132. W wyniku prac podkomisji uległa zmianie numeracja artykułów.

Zwracam na to uwagę dla formalności. Gdyby pani poseł mogła spojrzeć na art. 132 i 133, zgodnie z nową numeracją, i potwierdzić moje przypuszczenie, to moglibyśmy rozpatrzyć art. 132 i 133, a zatrzymalibyśmy się przy art. 134. Rozumiem, że pani poseł wyraża zgodę. Dziękuję.

Czy są uwagi do art. 132? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 132.

Czy są uwagi do art. 133? Nie widzę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 133.

Do art. 134 pani poseł Małgorzata Gosiewska zgłosiła poprawkę, której uzasadnienie przedstawiła. Bardzo proszę o stanowisko rządu.

Podsekretarz stanu w MSZ Artur Nowak-Far:

Przepis zmierza do ułatwienia obrotu prawnego i do potanienia go. Konsul honorowy jest wybierany w taki sposób, że rękojmia prawidłowego i uczciwego wykonywania przez niego obowiązków jest wyższa niż w odniesieniu do zwykłego obywatela obcego państwa.

Pragnę zwrócić uwagę, że taka osoba, jakkolwiek nie odpowiada na podstawie polskiego prawa za ewentualne oszustwo, to jednak przestępstwo ewentualnego oszustwa po prostu istnieje w porządku prawnym państwa, którego jest obywatelem. Analogiczny przepis funkcjonował przed wojną w ustawie regulującej funkcje konsularne. Nie mamy śladów w naszej dokumentacji, żeby prowadziło to do poważnego rozstroju naszego systemu prawnego wynikającego z nieprawidłowości wykonywania tego rodzaju czynności.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Mamy stanowisko strony rządowej, zatem przystępujemy do głosowania.

Kto jest za przyjęciem poprawki zgłoszonej do art. 134 przez panią poseł Małgorzatę Gosiewską? (5) Kto jest przeciw? (9) Kto się wstrzymał? (1).

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała wymaganej większości głosów i została przez Komisję odrzucona.

Art. 134 został przyjęty w brzmieniu zaproponowanym przez podkomisję.

Czy są uwagi do art. 135? Nie ma uwag. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 135.

Czy są uwagi do art. 136? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 136.

Czy są uwagi do art. 137? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 137.

Przechodzimy do działu VI – Zmiany w przepisach obowiązujących. Przepisy przejściowe i końcowe.

Czy są uwagi do art. 138? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 138.

Czy są uwagi do art. 139? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 139.

Czy są uwagi do art. 140? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 140.

Czy są uwagi do art. 141? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 141.

Czy są uwagi do art. 142? Bardzo proszę, pani poseł Małgorzata Gosiewska.

Poseł Małgorzata Gosiewska (PiS):

Dziękuję bardzo. Proponuję, aby w art. 140 dodać pkt 1a o następującej treści:

„1a. W art. 12 ust. 1 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) złożył oświadczenie, z którego treści wynika, że nie pracował, nie pełnił służby, nie był współpracownikiem w rozumieniu art. 3a ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dziennik Ustaw z 2007 r., nr 63, poz. 425 z późniejszymi zmianami), organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 powołanej ustawy w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r.””.

Krótkie uzasadnienie. Proponowana poprawka wprowadza do ustawy o służbie zagranicznej rozwiązanie, które zablokuje wreszcie możliwość kształtowania obrotu zagranicznego RP przez jednostki agenturalne. Sądzę, że wreszcie dojrzeliśmy do tego, aby państwo polskie było reprezentowane przez ludzi, którzy rzeczywiście temu państwu służą i służyli w przeszłości.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję. Poproszę o stanowisko rządu.

Podsekretarz stanu w MSZ Artur Nowak-Far:

Dziękuję. Jakkolwiek potrafię zrozumieć istotę i sens poprawki, to jednak pragnę zauważyć, że wykracza ona poza ramy przedłożenia, czyli Prawa konsularnego. Istnieje niespójność poprawki z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, które chroni prerogatywy rządu w odniesieniu do parlamentu. Jeżeli poprawka wykracza poza pełną realizację koncepcji podmiotu wnioskującego, odnoszącej się do konkretnego obszaru regulacji, nie powinna być włączana do przedłożenia.

Rozumiem istotę zamiaru, to jednak zauważam tego rodzaju uchybienie i nie mogę poprzeć poprawki.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję. Biuro Legislacyjne.

Legislator Aleksandra Ostapiuk:

Biuro Legislacyjne podziela stanowisko wyrażone przez pana ministra w zakresie przekroczenia przez poprawkę ustalonego zakresu dla poprawki. Wprowadza ona zmianę w zakresie wszystkich urzędników, ponieważ dotyczy ustawy o służbie zagranicznej. Prawo konsularne odnosi się do węższego zakresu urzędników służby zagranicznej.

Poprawka nie zawiera również wszystkich konsekwencji. Ustawa o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa nakłada obowiązek na urzędników służby zagranicznej składania oświadczenia. Przepisy nakładają taki obowiązek, że należy złożyć zgodne z prawdą oświadczenie. Poprawka autorstwa pani poseł jest

merytoryczna. Należałoby nie pracować ani nie pełnić służby, ani nie być współpracownikiem w rozumieniu art. 3a. Ta poprawka rodzi konsekwencje w zakresie przepisów dostosowujących – jak zweryfikować ludzi, którzy złożyli te oświadczenia, ale o treści wynikającej z dzisiejszych przepisów.

Zdaniem Biura Legislacyjnego poprawka wykracza poza zakres dopuszczalnej poprawki, a ponadto nie zawiera wszystkich konsekwencji.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Pan poseł Rzymełka, bardzo proszę.

Poseł Jan Rzymełka (PO):

Dziękuję, panie przewodniczący. Panie ministrze, warto by tę kwestię dopowiedzieć do końca. Czy ustawa zabezpiecza interes państwa polskiego na przyszłość? Czy badane jest wyłącznie oświadczenie? W pewnym sensie rozumiem obawy pani poseł. Oczywiście poprawka burzy system ustawy o ujawnianiu informacji. Nasuwa się jednak pytanie, czy państwo polskie jest bezpieczne w świetle obowiązujących przepisów?

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Pan poseł Andrzej Gałażewski.

Poseł Andrzej Gałażewski (PO):

Ten temat był dyskutowany na forum podkomisji. Istotą sporu było to, czy przy pomocy jednej ustawy możemy zmieniać znacznie głębiej inne ustawy. Proponuję państwu z PiS, żeby wprowadzili zmiany do innych ustaw normalną drogą, a nie przy pomocy ustawy, która dotyczy fragmentu działalności służby zagranicznej. Tego typu zmiany wywołają lawinę.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję.

Pani poseł wnioskodawca, bardzo proszę.

Poseł Małgorzata Gosiewska (PiS):

Dramatyczne jest to, że zmiana, która powinna być oczywista i dawno zrealizowana, oceniana jest jako fundamentalna. Niejednokrotnie mieliśmy przedstawiane na posiedzeniach Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Łączności z Polakami za Granicą kandydatury osób, które przyznały się do współpracy. Takie osoby były proponowane przez MSZ na poważne placówki i zapewne wyjechały.

Bardzo proszę o rozważenie we własnym sumieniu, czy chcemy takiej reprezentacji Rzeczypospolitej Polskiej za granicą? Czy to jest rzeczywiście reprezentacja naszego kraju?

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo dziękuję. Chce zapewnić panią poseł, że osoby, które złożyły potwierdzające fakt współpracy oświadczenie, pracowały w służbie dyplomatycznej również w okresie kierowania MSZ przez panią minister Fotygę.

Po zmianie numeracji poprawka dotyczy art. 142.

Kto jest za przyjęciem poprawki zgłoszonej przez panią poseł Małgorzatę Gosiewską? (6) Kto jest przeciw? (10) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że przyjęliśmy art. 142 w brzmieniu proponowanym przez podkomisję.

Czy są uwagi do art. 143? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 143.

Czy są uwagi do art. 144? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 144.

Czy są uwagi do art. 145? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 145.

Czy są uwagi do art. 146? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 146.

Czy są uwagi do art. 147? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 147.

Czy są uwagi do art. 148? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 148.

Czy są uwagi do art. 149? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 149.

Czy są uwagi do art. 150? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 150.

Czy są uwagi do art. 151? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 151.

Czy są uwagi do art. 152? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 152.

Czy są uwagi do art. 153? Nie ma. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 153.

W ten sposób zakończyliśmy szczegółowe rozpatrywanie projektu ustawy.

Przystępujemy do podjęcia decyzji w sprawie całości projektu. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia całości projektu. Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła projekt ustawy.

Przystępujemy do wyboru posła sprawozdawcy. Proponuję, aby posłem sprawozdawcą został przewodniczący podkomisji pan poseł Marek Krząkała. Czy są inne kandydatury? Nie ma zgłoszeń.

Stwierdzam, że wybraliśmy posła Marka Krząkałę.

Poseł Dorota Arciszewska-Mielewczyk (PiS):

Dlaczego nie było głosowania nad całością projektu?

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Zapytałem, czy jest sprzeciw wobec przyjęcia projektu ustawy. Jeśli jest wniosek o przegłosowanie projektu, przyjmuję go.

Będziemy głosowali całość projektu ustawy. Kto z państwa jest za przyjęciem projektu ustawy – Prawo konsularne w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu podkomisji wraz z poprawkami Biura Legislacyjnego? (10) Kto jest przeciw? (1) Kto się wstrzymał? (5).

Stwierdzam, że Komisja przyjęła projekt ustawy – Prawo konsularne (druk nr 3290) wraz z przyjętymi poprawkami.

Zgłaszam kandydaturę pana przewodniczącego Marka Krząkały na sprawozdawcę projektu.

Czy pan poseł wyraża zgodę?

Poseł Marek Krząkała (PO):

Tak, oczywiście.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Czy są inne zgłoszenia? Nie ma zgłoszeń.

Stwierdzam, że pan poseł Krząkała został sprawozdawcą Komisji.

Czy pan minister może przedstawić stanowisko MSZ w sprawie zgodności projektu z prawem UE?

Podsekretarz stanu w MSZ Artur Nowak-Far:

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie pkt 1 porządku dziennego. Bardzo dziękuję panu ministrowi.

Chciałbym powitać panią minister Henrykę Mościcką-Dendys – podsekretarza stanu w MSZ. Obecność pani minister oznacza, że przystępujemy do zaopiniowania kandydatów na ambasadorów.

Bardzo proszę państwa posłów o koncentrację.

Pan minister Stachańczyk znajduje się w sali powyżej. Uprzedzał mnie o tym, gdyż występuje na posiedzeniu Komisji. Za chwile do nas dołączy. Bardzo proszę panią minister o przedstawienie kandydatury pana Piotra Stachańczyka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie.

Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł John Godson (PSL):

Panie pośle, proponowałbym, żebyśmy rozpoczęli od tych osób, które są obecne. Dopiero kiedy pan minister pojawi się na posiedzeniu, powinniśmy rozpocząć opiniowanie jego kandydatury.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Celna uwaga. Jednak spodziewam się pana ministra w ciągu kilku sekund. Proponuję krótką techniczną półminutową przerwę. Za chwilę pan minister do nas dołączy, żebyśmy nie burzyli wcześniej ustalonego porządku. Pan minister uprzedzał, że jest piętro

wyżej na posiedzeniu komisji. Za chwilę sekretarze poinformują nas, czy możliwe jest jego natychmiastowe przybycie. Jeśli nie, to zmienimy kolejność rozpatrywania kandydatur.

Umówione 30 sekund minęło. Proponuję, zgodnie z wnioskiem posła Godsona, abyśmy zmodyfikowali kolejność omawiania kandydatur. Bardzo proszę panią minister o przedstawienie kandydatury pana Marcina Wilczka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Rumunii.

Bardzo proszę, pani minister.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Bardzo dziękuję, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, mam ogromną przyjemność zaprezentować państwu kandydaturę pana Marcina Wilczka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Rumunii. Pan Marcin Wilczek, urodzony w 1967 r., jest absolwentem Instytutu Lingwistyki Stosowanej Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1992-1994 był słuchaczem II promocji, zwanej pro publico bono, Krajowej Szkoły Administracji Publicznej. Jest zawodowym dyplomatą. Ma szerokie doświadczenie w kwestiach europejskich i bliskowschodnich, zwłaszcza dotyczących Europy Południowej.

Podczas dotychczasowej kariery zawodowej zajmował szereg stanowisk w centrali i na placówkach zagranicznych. Pracę w MSZ rozpoczął w 1994 r. jako referent ds. Albanii i Turcji. Następnie pełnił obowiązki naczelnika wydziału Europy Południowo -Wschodniej, obejmującego państwa bałkańskie, Cypr, Turcję i Rumunię. W latach 1997-2002 był I sekretarzem w ambasadzie RP w Londynie, odpowiedzialnym m.in. za kwestie monitorowania polityki wewnętrznej Zjednoczonego Królestwa oraz współpracę z samorządami lokalnymi.

Po powrocie do Warszawy objął funkcję naczelnika wydziału państw Europy Północno-Zachodniej. W latach 2005-2008 przebywał na placówce zagranicznej jako konsul generalny RP w Stambule. Jego działalność na rzecz przestrzegania i ochrony praw obywateli polskich na terenie podległego mu okręgu konsularnego, sprawne zarządzanie w sytuacjach kryzysowych oraz szeroko pojęte zaangażowanie w promocję Polski były w tym okresie wysoko oceniane.

W latach 2008-2012 pan Marcin Wilczek pełnił funkcję ambasadora RP w Turcji. Podczas jego misji w Turcji doszło do znaczącej intensyfikacji polsko-tureckich stosunków politycznych, gospodarczych i kulturalnych, a także do pierwszej w historii realizacji oficjalnej wizyty szefa rządu tureckiego w Polsce w 2009 r. Podczas tej wizyty podpisana została deklaracja o polsko-tureckim partnerstwie strategicznym, która regulowała kwestię m.in. dialogu politycznego między naszymi krajami. Podczas swojej misji w Turcji ambasador Wilczek rozpoczął prace przygotowawcze i koncepcyjne do realizowanych z rozmachem w 2014 r. obchodów 600-lecia polsko-tureckich stosunków dyplomatycznych.

W powodzeniem wspierał kontakty gospodarcze. Był to czas, kiedy nasze wzajemne obroty handlowe przekroczyły 5 mld USD. Wielokrotnie wspierał działania polskich firm na rynku tureckim. Był zaangażowany we wspieranie współpracy kulturalnej i edukacyjnej, zwłaszcza popularyzację oferty polskich uczelni wśród tureckiej młodzieży. Przypomnę, że dla tureckich studentów w ramach programu ERASMUS Polska jest pierwszym kierunkiem. Wygrywamy konkurencję z innymi potęgami edukacyjnymi w Europie.

Po zakończeniu misji w Turcji od grudnia 2012 r. pan ambasador Wilczek pełni funkcję dyrektora Sekretariatu Ministra Spraw Zagranicznych. W 2013 r. został mianowany na stopień ambasadora tytularne. Biegle włada językami: francuskim i angielskim. W stopniu podstawowym także językiem tureckim. Jest żonaty, ma dwie córki.

Biorąc pod uwagę przygotowanie zawodowe, przebieg dotychczasowej kariery oraz cechy kandydata, pragnę z pełnym przekonaniem zarekomendować państwu tę kandydaturę do realizacji kolejnej misji – ambasadora RP w Rumunii.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo, pani minister. Bardzo proszę kandydata o przedstawienie koncepcji misji ambasadora RP w Rumunii.

Kandydat na ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Rumunii Marcin Wilczek:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo. Dziękuję pani minister za przedstawienie mojej kandydatury i ciepłe słowa. Pragnę zwięźle przedstawić państwu wizję mojej misji w Bukareszcie. Podobne położenie geopolityczne Polski i Rumunii jako państw flankowych Unii Europejskiej i NATO, zbieżność interesów na forum UE oraz tożsame postrzeganie sytuacji międzynarodowej, a tym samym podejście do polityki bezpieczeństwa, czyni Rumunię jednym z najważniejszych partnerów Polski w regionie. Łączy nas członkostwo w UE, NATO. Mamy zbieżne oceny wydarzeń na Ukrainie, a także polityki rosyjskiej.

Polsko-rumuńskie relacje dwustronne są bardzo dobre, intensywne, pozbawione kwestii spornych. Nasze kraje łączy dynamiczna współpraca i interesy strategiczne w obszarze bezpieczeństwa, energetyki, infrastruktury. Ramy wzajemnej współpracy nadaje partnerstwo strategiczne podpisane w 2009 r., uzupełnione o plan działania podpisany w 2010 r. Marcowa wizyta prezydenta Rumunii w Polsce, jedna z pierwszych po wygranych w listopadzie 2014 r. wyborach prezydenckich, po Brukseli, Paryżu, Berlinie i Kiszyniowie, potwierdziła wagę, jaką sama Rumunia nadaje współpracy z Polską.

W przypadku misji w Rumunii dobór celów, zadań oraz środków ich realizacji przez ambasadora będzie bezpośrednio związany z członkostwem obu państw w UE i NATO. Będę opierał się na istniejących dobrych relacjach dwustronnych, bogatej infrastrukturze prawnej, w tym na układzie o przyjaznych stosunkach i współpracy z 1993 r., a także na strategicznym partnerstwie zawartym w 2009 r. Wykorzystam doświadczenia i dorobek moich poprzedników.

Zamierzam realizować następujące priorytety. Po pierwsze, wzmacnianie dwustronnych relacji politycznych poprzez zacieśnianie współpracy politycznej pomiędzy Polską i Rumunią, zarówno w wymiarze dwustronnym, jak i w dziedzinie uzgadniania stanowisk w sprawach istotnych z punktu widzenia przynależności do UE i NATO. Umacnianie pozycji Polski jako ważnego członka UE i głównego partnera Rumunii w Europie Środkowowschodniej. Utrzymanie i inspirowanie wysokiego poziomu kontaktów dwustronnych, w tym parlamentarnych, a także na szczeblu lokalnym oraz organizacji pozarządowych i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego.

Po drugie, wspieranie dwustronnej współpracy gospodarczej i wymiany handlowej. Wspieranie polskich przedsiębiorców na rynku rumuńskim. Inspirowanie inwestorów rumuńskich do inwestowania w Polsce. Według polskich danych polsko-rumuńska wymiana handlowa w 2014 r. wyniosła niemal 4 mld euro. Stanowi to wzrost o 12% w porównaniu z rokiem 2013. W tym okresie polski eksport na rynek rumuński wzrósł o 11%, a w I kwartale 2015 r. wzajemne obroty w porównaniu do I kwartału 2014 r. wzrosły o 15%.

Warto wspomnieć, że w wieloletnim budżecie UE Rumunia uzyskała kwotę niemal 40 mld euro, o 18% przewyższająca alokację na lata 2007-2013. Co więcej, gospodarka rumuńska po kresie kryzysu jest w coraz lepszym stanie. W 2014 r. PKB Rumunii zwiększył się o prawie 3% . Był to jeden z największych wzrostów w europie. Głównym motorem wzrostu jest rosnąca konsumpcja wewnętrzna. Według prognoz Międzynarodowego Funduszu Walutowego wzrost rumuńskiego PKB w 2015 r. wyniesie 2,7%, a w 2016 r. 2,9%. W 2014 r. rząd rumuński zapowiedział przyjęcie euro w 2019 r., w trakcie pełnienie przez Rumunię prezydencji w UE.

Chciałbym podkreślić, że polskie firmy mogą i powinny skorzystać na poprawie wskaźników ekonomicznych Rumunii. Dotychczasowa działalność i obecność polskiego biznesu w Rumunii oraz dodatni bilans handlowy to szansa na dalsze wzmocnienie tej masy krytycznej polskich przedsiębiorstw, którą już dysponujemy.

Swoją rolę na miejscu rozumiem w pierwszym rzędzie jako aktywne promowanie i inspirowanie dziedzin współpracy z Polską oraz stanowcze interweniowanie w sytuacjach, gdy interesy polskich firm są zagrożone. Zamierzam kontynuować ścisłe, regularne kontakty z polskimi firmami działającymi na terenie Rumunii.

Po trzecie, ochrona polskich obywateli i ich interesów. To jest oczywiste zadanie będące podstawowym celem działania polskiej służby dyplomatycznej. Zamierzam

je realizować poprzez angażowanie się w ochronę interesów obywateli polskich w przypadkach zagrożeń. Zamierzam blisko współpracować z Polonią i obywatelami polskimi przebywającymi czasowo w Rumunii. Według danych, które posiadam, jest coraz większa grupa Polaków mieszkających w Rumunii, którzy są pracownikami firm polskich bądź koncernów zagranicznych. Jest to znacząca grupa osób.

Po czwarte, promowanie wiedzy o współczesnej Polsce, jej osiągnięciach i pozycji międzynarodowej. Planuję w tej kwestii bliską współprace z mediami, zwłaszcza szybkie reagowanie na wszelkie nieprzychylne Polsce publikacje. Za ważny i efektywny instrument, będący w arsenale ambasadora, uważam organizacje wizyt studyjnych w Polsce. Zamierzam regularnie posługiwać się tym narzędziem. Będę wspierał bezpośrednie kontakty społeczeństw obu państw poprzez inspirowanie współpracy środowisk twórców kultury, samorządów i organizacji pozarządowych.

Współpraca naukowa ma istotne znaczenie promocyjne, zatem będę starał się wzmacniać kontakty między polskimi i rumuńskimi środowiskami akademickimi, w pierwszym rzędzie w kontekście uczestnictwa obu państw we Frankofonii. Ważną szansa dla rozwoju stosunków międzyludzkich, a także instrumentem tworzącym trwały fundament na przyszłość jest przywołany już przez panią minister program wymiany studenckiej ERASMUS. Zamierzam bardzo intensywnie promować udział polskich i rumuńskich studentów w tej wymianie na uczelniach obu państw.

Zamierzam blisko współpracować z absolwentami studiów polonistycznych oraz kursów języka polskiego, którego w Rumunii można się uczyć w czterech miejscach, i pozyskiwać ich dla tworzenia propolskiego mniej lub bardziej zorganizowanego lobby mogącego przysłużyć się rozwojowo naszych wzajemnych kontaktów.

Na miejscu pragnę wnikliwie przeanalizować zasadność zwiększenia liczby konsulatów honorowych. Na razie mamy jeden taki konsulat. Z mojego dotychczasowego doświadczenia wynika, że może to być skuteczny instrument wszechstronnego rozwoju wzajemnych stosunków oraz realizacji interesów Rzeczypospolitej.

Dziękuję państwu za uwagę. Jestem do dyspozycji.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo dziękuję za prezentację.

Zapraszam państwa posłów do zadawania pytań. Jeśli nie ma pytań, to bardzo proszę panią minister o prezentację kandydatury pana Piotra Stachańczyka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie.

Bardzo proszę, pani minister.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, mam niewątpliwą przyjemność zaprezentować państwu kandydaturę pana ministra Piotra Stachańczyka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie.

Pan Piotr Stachańczyk jest absolwentem Wydziału Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, które to studia ukończył z wyróżnieniem. Aplikację sędziowską zakończył egzaminem w 1988 r. Jest też absolwentem kursu zarządzania sytuacjami kryzysowymi organizowanego przez Departament Stanu USA. W latach 1985-1994 był asystentem na Wydziale Prawa UJ, a następnie od maja 1990 r. pracował w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, w latach 1990-1991 jako dyrektor gabinetu Ministra Spraw Wewnętrznych. W tym okresie tworzył m.in. nowe zasady współpracy międzynarodowej ministerstwa. Od 1992 r. był wicedyrektorem Departamentu Społeczno-Administracyjnego w MSW.

Od 1992 r. do 1993 r. był podsekretarzem stanu w Urzędzie Rady Ministrów. W tym okresie był m.in. pełnomocnikiem szefa Urzędu Rady Ministrów ds. reform URM, współtwórcą jednej z pierwszych koncepcji likwidacji URM i utworzenia na jego miejsce Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. W latach 1993-1994 był wicedyrektorem Departamentu Spraw Obywatelskich w MSW, skąd trafił do MSZ, najpierw jako wicedyrektor Depar-

tamentu Konsularnego i Wychodźstwa, a następnie w latach 1995-1998 dyrektor tego departamentu.

Od 1998 r. sprawował funkcję dyrektora Departamentu Spraw Prawnych i Konsularnych w MSZ. W tym okresie koordynował pracę pionów prawnego, traktatowego i konsularnego. W okresie pracy w MSZ był negocjatorem wielu umów, zwłaszcza dotyczących znoszenia obowiązku wizowego. W latach 1998-2001 był podsekretarzem stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji. Jako członek zespołu negocjacyjnego w sprawie negocjacji o członkostwo RP w UE odpowiadał za obszar – sprawy wewnętrzne. Negocjował zasady dostosowania prawa polskiego do prawa UE. Odpowiadał za współpracę międzynarodową oraz transgraniczną ministerstwa.

W 2001 r. był pełnomocnikiem ds. organizacji Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców. W latach 2001-2007 sprawował funkcję prezesa tego urzędu. Był współorganizatorem konferencji dyrektorów generalnych służb migracyjnych i członkiem jej zarządu. W listopadzie 2007 r. został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, a w listopadzie 2011 r. został sekretarzem stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

W 2010 r. był odpowiedzialny za przygotowanie i przeprowadzenie polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w obszarze sprawy wewnętrzne. Przez cały okres pracy w MSWiA odpowiadał za politykę zagraniczną ministerstwa. Organizator i uczestnik wszystkich istotnych spotkań, rozmów i negocjacji w tym obszarze. Członek Komitetu Europejskiego Rady Ministrów reprezentujący Ministra Spraw Wewnętrznych. Promotor i aktywny uczestnik współpracy Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a następnie MSZ z Biurem Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców oraz z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji.

Od 2007 r. przewodniczący z polskiej strony komisji zajmujących się współpracą transgraniczną i międzyregionalną z naszymi sąsiadami, w tym z Niemcami, Rosją, Białorusią, Ukrainą, Słowacją, Obwodem Kaliningradzkim, a także z Flandrią i Walonią. Od 2014 r. przedstawiciel rządu RP ds. współpracy z Niemcami. Przez kilka lat członek zarządu Europejskiego Urzędu Wsparcia Azylowego. Nadzorował i uczestniczył w większości negocjacji dotyczących umów międzynarodowych pozostających we właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych.

Szanowni państwo, Wysoka Komisjo, pan minister Stachańczyk jest także współtwórcą polskiego systemu migracyjno-azylowego, współautorem wszystkich ustaw odnoszących się do problematyki migracji, repatriacji i obywatelstwa przyjętych w Polsce od 1997 r. Jest autorem publikacji „Cudzoziemcy. Praktyczny komentarz do ustawy o cudzoziemcach", wydanej w Warszawie w 1998 r. oraz współautorem książki „Cudzoziemcy. Komentarz", wydanej w Warszawie w 2005 r. Jest też współautorem dwóch publikacji o sadach przysięgłych w II Rzeczypospolitej. Jest radcą prawnym wpisanym na listę okręgowej izby radców prawnych w Warszawie.

Włada biegle językiem angielskim, a w stopniu komunikatywnym rosyjskim.

Biorąc pod uwagę doskonałe przygotowanie merytoryczne kandydata i jego bogate doświadczenie zawodowe, pragnę z pełnym przekonaniem zarekomendować Wysokiej Komisji kandydaturę pana Piotra Stachańczyka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję pani minister.

Bardzo proszę pana ministra o przedstawienie koncepcji swojej misji.

Kandydat na ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie Piotr Stachańczyk:

Dziękuję bardzo. Szanowny panie przewodniczący, szanowna Komisjo. Pozwólcie państwo, że w krótkim wystąpieniu przedstawię moje zamierzenia na stanowisku kierownika placówki w Genewie. Do głównych celów misji stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie zaliczyć należy promocję priorytetów pol-

skiej polityki zagranicznej na forum ONZ, w tym w szczególności w dziedzinie praw człowieka, wykorzystanie globalnego charakteru ONZ do inicjowania projektów rozwijających zakres naszej współpracy wielostronnej oraz stały kontakt i realizację polskich interesów wobec ulokowanych w Genewie programów i funduszy Narodów Zjednoczonych, organizacji wyspecjalizowanych, a także innych organizacji międzynarodowych.

Te działania powinny prowadzić do budowy i upowszechnienia wizerunku Polski jako państwa będącego wzorem transformacji ustrojowej wrażliwego na problemy krajów globalnego Południa, a zwłaszcza państwa otwartego na dialog i współpracę z partnerami z różnych regionów geograficznych i różnych kręgów cywilizacyjnych.

Priorytety polskiej polityki zagranicznej w dziedzinie praw człowieka koncentrują się od lat na prawach obywatelskich politycznych, w tym wolności słowa, wspieraniu rządów prawa i demokratyzacji oraz zasad dobrego rządzenia. Zabiegamy o przestrzeganie i promocję praw osób należących do najbardziej wrażliwych grup, takich jak kobiety, dzieci oraz mniejszości narodowe i religijne, w tym przede wszystkim chrześcijanie. Dużą wagę przykładamy do wzmacniania społeczeństwa obywatelskiego oraz ochrony obrońców praw człowieka. Priorytetem jest dla nas obrona uniwersalizmu praw człowieka i wzmacnianie międzynarodowych mechanizmów kontrolnych.

Do najważniejszych działań w tej dziedzinie zaliczam:

– Wzmacnianie międzynarodowych mechanizmów kontroli praw człowieka oraz znaczenia Rady Praw Człowieka. Będę przeciwstawiał się wszelkim próbom ograniczenia procedur specjalnych Rady, natomiast dążył do utrzymywania zdolności Rady do reagowania na ciężkie i masowe przypadki łamania praw człowieka.

– Promocję polskich doświadczeń transformacyjnych i demokratycznych poprzez kontynuację promocji koncepcji dobrego rządzenia oraz budowanie wizerunku Polski jako kraju walczącego z korupcją.

– Obronę praw mniejszości narodowych oraz obronę i promocję wolności wyznania, a także wolności słowa i idei społeczeństwa obywatelskiego.

– Wzmacnianie pozycji Polski w ramach Unii Europejskiej wobec państwa trzecich. Jako szczególnie istotne widzę zaangażowanie w proces konsultacji i lobbingu oraz prezentowanie wspólnych inicjatyw z krajami spoza UE, szczególnie z Afryki, Azji i Ameryki Łacińskiej. Musi to doprowadzić do większego zaangażowania się w dyskusję na temat praw społecznych i gospodarczych, w tym prawa do rozwoju.

W pracy placówki istotne będą także inne obszary działalności. Polska, jako jeden z przewodniczących Konferencji Rozbrojeniowej w 2016 r., powinna wykorzystać okazję do kolejnej próby przełamania impasu w pracach Konferencji. Powinniśmy dążyć do odblokowania jej merytorycznych prac, stwarzając warunki do rozpoczęcia negocjacji traktatu o całkowitym zakazie produkcji materiałów rozszczepialnych dla celów wojskowych. W trakcie konferencji przeglądowej Konwencji o zakazie broni bakteriologicznej i toksynowej, przewidzianej na rok przyszły, Polska powinna konstruktywnie działać na rzecz zapewnienia porozumienia w trakcie konferencji i wspierać wypracowanie jednolitego stanowiska UE, co będzie moim zadaniem.

Ważne będą dla mnie także działania na rzecz upowszechnienia i pełnej implementacji międzynarodowego prawa humanitarnego oraz przyjęcia przez społeczność międzynarodową w trakcie Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca dalszych zobowiązań na rzecz wzmocnienia ochrony ludności cywilnej w trakcie konfliktów zbrojnych, zdolności zarządzania i zapobiegania katastrofom naturalnym oraz wzmocnienia wykonywania międzynarodowego prawa humanitarnego. Istotny będzie udział w procesie przygotowawczym do XXXII konferencji planowanej na grudzień br.

Istotną częścią działań szefa placówki będzie realizacja priorytetów Polski w dziedzinie współpracy gospodarczej, w tym wspieranie działań agend gospodarczych Narodów Zjednoczonych w sprawie zapewnienia zróżnicowanych źródeł energii i zwiększenie efektywności wykorzystania surowców energetycznych. Szczególnie istotna będzie realizacja przygotowań do kolejnej konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw handlu i rozwoju. Będę starał się zapewnić umieszczenie w pracach Europejskiej Komisji Gospodarczej kwestii polityki zrównoważonej energii, a zwłaszcza zabezpieczenia interesów

Polski w odniesieniu do bezpieczeństwa energetycznego, nowych źródeł energii, a także transportu i mieszkalnictwa.

Ponadto wykorzystując potencjał wynikający z członkostwa i aktywności RP i Polaków zatrudnionych i kierujących organizacjami wyspecjalizowanymi lub innymi organizacjami międzynarodowymi z siedziba w Genewie, będę rozwijał współpracę z tymi organizacjami. W kontekście obecnej sytuacji politycznej w południowym sąsiedztwie UE ważna będzie współpraca z Biurem Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców oraz Międzynarodową Organizacją ds. Migracji, wraz z udziałem w dyskusji o koncepcji jej przekształcenia w podmiot systemu Narodów Zjednoczonych.

Ważne jest, aby polska pomoc była kierowana tam, gdzie będzie najlepiej wykorzystana i gdzie nasze interesy będą mogły być zrealizowane najpełniej. Należy więc koncentrować wysiłki na tych projektach realizowanych przez organizacje i instytucje systemu Narodów Zjednoczonych, które są kluczowe z punktu widzenia polskiej polityki zagranicznej. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabierze zaangażowanie w realizacje i promowanie celów oraz form polskiej pomocy rozwojowej, w tym analiza celowości dokonywania wpłat dobrowolnych na poszczególne organizacje, fundusze i programy. W zakresie pomocy humanitarnej, obok monitorowania i analizy sytuacji humanitarnej na świecie oraz działań międzynarodowych organizacji humanitarnych, kluczowe będą działania dotyczącego przygotowań do światowego szczytu humanitarnego w 2016 r.

Będę dążyć do utrzymania istniejącego obecnie bardzo wysokiego poziomu współpracy stałego przedstawicielstwa z delegaturą UE w Genewie w celu jak największego wpływu na wspólne działania oraz na stanowisko Unii prezentowane na forum organizacji w Genewie.

Przedstawiając ten krótki zarys planu działania – krótki, ponieważ trzeba uwzględnić fakt, że w Genewie mają siedzibę 22 organizacje międzynarodowe i 250 organizacji pozarządowych, z którymi w mniejszym lub większym stopniu placówka współpracuje – dziękuję bardzo za uwagę i pozostaję do państwa dyspozycji.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję panu ministrowi. Zapraszam członków Komisji do zadawania pytań.

Pan poseł Godson, bardzo proszę.

Poseł John Godson (PSL):

Dziękuję bardzo. Podobnie jak dwa tygodnie temu, kiedy opiniowaliśmy kandydaturę jednego z naszych wiceministrów spraw zagranicznych, który wybiera się do Słowacji, jestem zdziwiony, że tak wybitny umysł, jeden z najlepszych urzędników naszego rządu – pan Piotr Stachańczyk, który jest potrzebny w UE, jest kandydatem na ambasadora przy ONZ w Genewie.

Jednym z największych problemów Unii Europejskiej jest brak polityki imigracyjnej. Jedyną reakcją wobec kilkudziesięciu tysięcy imigrantów jest zastanawianie się, w jaki sposób rozdzielić ich pomiędzy państwa członkowskie. W takim momencie pan minister Stachańczyk powinien być naszym delegatem, przedstawicielem w Brukseli. W ostatnich kilku latach opracował politykę imigracyjną RP. Byłem konsultowany w tym procesie. Uważam, że Unia Europejska potrzebuje stworzenia dalekosiężnej, spójnej, systemowej polityki imigracyjnej. Pan minister Stachańczyk jest potrzebny w Unii, a nie w ONZ.

Panie ministrze, mam pytanie, dlaczego udaje się pan do Genewy, a nie do Brukseli?

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję.

Pani poseł Gosiewska, bardzo proszę.

Poseł Małgorzata Gosiewska (PiS):

Dziękuję bardzo. Panie ministrze, wiele słyszeliśmy o prawach człowieka, o polskiej solidarności i wrażliwości. Z przejęciem słuchałam pana wystąpienia o zwiększeniu ochrony ludności cywilnej w trakcie konfliktów zbrojnych. Jak to się ma do pańskiej wrażliwości tu w Polsce? Cały czas nie możemy doczekać się prawdziwej polityki migracyjnej. Wbrew temu, co mówił mój przedmówca, uważam, że w Polsce nie ma polityki migracyjnej. Nie

jesteśmy przygotowani do fali migracji z Ukrainy – ani w kontekście obsłużenia ludzi na granicy, ani wewnątrz kraju. W urzędach wojewódzkich są olbrzymie kolejki. Podam przykład urzędu mazowieckiego. Już teraz nie ma możliwości obsłużenia na bieżąco imigrantów z Ukrainy.

Za pana administrowania w MSW dochodziło do skandalicznych przesłuchań Wietnamczyków w obecności reżimowych służb specjalnych, oddawania ich w ręce tych służb, pomimo trwających odwoławczych procesów sądowych.

Gdyby tylko oprzeć się na tym, co pan minister był łaskaw przeczytać, to można by pomyśleć, że pozbywamy się fachowca, tylko ja tej fachowości, zajmując się tymi sprawami, nie widziałam.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję.

Pan poseł Andrzej Gałażewski, bardzo proszę.

Poseł Andrzej Gałażewski (PO):

Coraz częściej nie zgadzam się z panią poseł Gosiewską. Kończę swoją czwartą kadencję w Sejmie. Pierwszy raz spotkałem pana ministra Stachańczyka, kiedy dyskutowaliśmy na temat zarządzania kryzysowego w Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji. Pan minister często reprezentuje rząd na posiedzenia Komisji do Spraw Unii Europejskiej, gdzie w sposób niezwykle kompetentny, klarowny – co nie każdemu się zdarza – przekazuje stanowisko rządu w sprawach unijnych.

Poseł Gosiewska pytała o uczucia pana ministra. Pan minister jest od tego, żeby tworzyć prawo i je realizować. W pełni zgadzam się z opinią pani minister na temat kompetencji kandydata, a także z opinią pana posła Godsona. Nasi przedstawiciele przy organizacjach międzynarodowych powinni być kompetentnymi ludźmi. Powinni umieć wykorzystać swoje atuty w szerszym zakresie. To jest dobry wybór.

Czy pan minister będzie miał okazję do wykorzystywania swoich kompetencji i do pogłębienia swojej wiedzy na tematy, o których pan mówił? Życzę panu wszystkiego najlepszego. Z niepokojem oczekuję na pana następcę.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję. Więcej pytań nie widzę.

Ze swojej strony chciałbym pogratulować MSZ świetnej kandydatury. Miałem okazję wielokrotnie współpracować z panem ministrem. Podzielam opinię tych spośród moich kolegów, którzy podkreślają ogromne doświadczenie, wiedzę merytoryczną i operatywną umiejętność działania pana ministra. Będzie nam trochę pana brakowało. Wierzę głęboko, że ONZ to dla Polski partner strategiczny. W dzisiejszym zglobalizowanym świecie warto, aby polski punkt widzenia przebijał się na to największe forum współpracy międzynarodowej.

Bardzo proszę pana ministra o udzielenie odpowiedzi.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Jeśli pan przewodniczący pozwoli, udzieliłabym odpowiedzi na pytanie dotyczące przyczyn wyjazdu.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo proszę.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Bardzo dziękuję, panie przewodniczący.

Za chwilę oddam głos panu ministrowi, żeby mógł odpowiedzieć na pytania szczegółowe. Pozwólcie państwo, że odpowiem na pytanie, które zadał pan poseł Godson. Dlaczego sekretarz stanu w MSW wyjeżdża na placówkę do Genewy i dlaczego teraz? Państwo po części wyręczyliście mnie w odpowiedziach. Po pierwsze, pan minister jeszcze nie wyjeżdża, więc spokojnie zdąży sfinalizować wszystkie sprawy krajowe. Pragnę zwrócić uwagę, że placówka w Genewie jest specyficznym miejscem, którym nie jest łatwo

kierować. Poszukiwania osoby na kierownika placówki zawsze są trudne. Jest to miejsce, które wymaga nie tylko dobrego rozeznania w tematyce ONZ, ale także świetnego rozpoznania administracyjnego w kraju.

Genewa to konglomerat kilkudziesięciu organizacji. Część działa w ramach systemu Narodów Zjednoczonych, część pozostaje poza systemem. Mają one wspólną cechę – większość mieści się w pojęciu polityk społecznych, praw człowieka, wątków migracyjnych. Są też organizacje wyspecjalizowane, które zajmują się innymi kwestiami. Żeby móc tym sprawnie zarządzać, trzeba mieć duże doświadczenie w kierowaniu zespołem, rozeznanie w funkcjonowaniu administracji. Żeby być skutecznym, trzeba dobrze rozpoznawać partnerów i to po obu stronach. Pan minister Stachańczyk niewątpliwie daje rękojmię, że będzie tę funkcję realizował znakomicie.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję pani minister.

Poproszę pana ministra o udzielenie odpowiedzi.

Kandydat na ambasadora RP Piotr Stachańczyk:

Dziękuję bardzo. Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo. Jeśli chodzi o odpowiedź na pytanie pana posła Godsona, dlaczego Genewa, a nie Bruksela, to przyczyny wskazała pani minister Mościcka-Dendys. Jestem głęboko przekonany, że mamy w Brukseli znakomitego ambasadora, który dobrze tam sobie radzi i nie wymaga zmiany.

Czy Genewa pozwoli mi wykorzystać i poszerzyć wiedzę? Jestem przekonany, że tak.

Jeśli chodzi o uwagi pani poseł Gosiewskiej, to po pierwsze, na ile to jest możliwe, jesteśmy przygotowani na napływ uchodźców z Ukrainy. Mamy w tym zakresie plany, które były ćwiczone w ubiegłym roku w woj. podkarpackim oraz lubelskim. Komisja obradująca piętro wyżej pracuje nad zmianą ustawy o Straży Granicznej, aby zwiększyć możliwości działania i móc wprowadzić siły zbrojne do działań na granicy państwa.

Jeśli mówimy o urzędzie mazowieckim, wojewoda rozwiązuje problem adaptując nowy budynek. Zmieniliśmy przepisy rozporządzenia, aby procedura zezwoleń na pobyt czasowy była prostsza. Rozporządzenie powinno wkrótce wejść w życie. Problem pozostaje nierozwiązany od dawna, ponieważ ponad 60% spraw cudzoziemskich rozpatruje urząd mazowiecki w Warszawie, który mimo wszelkiej pomocy zewnętrznej oraz skierowania dodatkowych pracowników nie daje rady. Naprawdę staramy się pomóc wojewodzie mazowieckiemu. Cudzoziemcy chcą mieszkać i pracować w Warszawie. To powoduje taką, a nie inną sytuację w tym urzędzie. Mam nadzieję, że wprowadzone zmiany powinny ulżyć wojewodzie mazowieckiemu i spowodować, że procedury będą krótsze.

Poruszyła pani problem, jak to pani określiła, skandalicznych przesłuchań Wietnamczyków. Wielokrotnie wyjaśniałem tę kwestię w mediach i na posiedzeniach komisji sejmowych. Proszę państwa, obywatele Wietnamu, aby uniknąć wyjazdu do Wietnamu w przypadku nielegalnego pobytu w Polsce oraz innych krajach europejskich, gubią dokumenty albo zapominają własnej tożsamości. Póki nie zostanie potwierdzona ich tożsamość, ambasada Wietnamu odmawia wydawania dokumentów podróży, które pozwalałyby na odsyłanie tych ludzi do kraju pochodzenia. Dwa lub trzy razy do roku przyjeżdża delegacja wietnamskiego ministerstwa i rozmawia z tymi ludźmi, potwierdzając ich tożsamość.

Zapewniam panią poseł, że kilkakrotnie w różnych niezapowiedzianych chwilach, przy użyciu wszelkich dostępnych nam metod, sprawdzaliśmy, o czym oni rozmawiają i jak rozmowy przebiegają. To są rzeczywiście potwierdzenia ich tożsamości. Ustawa, którą przyjęliśmy w 2013 r., zmieniła przepisy. Są one tak skonstruowane, że zawsze ktoś jest obecny przy tych rozmowach.

Nie ma możliwości, abyśmy przyjęli do wiadomości, że będziemy mieli w Polsce nieograniczoną liczbę obywateli Wietnamu, których będziemy musieli tolerować, ponieważ nie będziemy wiedzieć, kto to jest. To jest założenie, z którym się nie zgadzam i które uważam za szkodliwe dla bezpieczeństwa państwa.

Dodam, że podobna procedura obowiązuje w Niemczech. Delegacja wietnamska objeżdża dwa razy do roku Europę. Procedura wydaje mi się absolutnie niezbędna, abyśmy nie mieli nieograniczonej liczby nielegalnie przebywających w Polsce obywateli Wietnamu.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję panu ministrowi.

Jeśli nie ma więcej pytań, przejdziemy do trzeciej kandydatury. Bardzo proszę panią minister o przedstawienie kandydatury pana Piotra Myśliwca na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Angoli oraz w krajach dodatkowych akredytacji: Demokratycznej Republice Wysp Świętego Tomasza i Książęcej, Demokratycznej Republice Konga, Republice Konga, Republice Gabońskiej i Republice Środkowoafrykańskiej.

Bardzo proszę, pani minister.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Bardzo dziękuję. Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo. Mam przyjemność zaprezentować państwu kandydaturę pana ambasadora Piotr Myśliwca na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP Republice Angoli oraz w krajach dodatkowych akredytacji. Pan Piotr Myśliwiec jest zawodowym dyplomatą, choć jego droga do dyplomacji, do której trafił na początku lat 90., może być określana jako ciekawa.

Jest absolwentem Wydziału Chemicznego Politechniki Krakowskiej. Uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w dziedzinie technologii elektronowej na Politechnice Wrocławskiej. Ukończył także kursy dla menadżerów oraz szkolenia w zakresie handlu zagranicznego. Przed podjęciem pracy w służbie dyplomatycznej pracował w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Mikroelektroniki Hybrydowej oraz za granicą. W tym czasie publikował artykuły na temat ekonomicznych aspektów relacji z Afryką.

Pod koniec 1993 r. objął kierownictwo ambasady RP w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej jako charge d'affaires ad interim, pełniąc równocześnie funkcję radcy handlowego i konsula RP. Z powodzeniem kierował tą jednoosobową placówką aż do 2001 r. Następnie, po powrocie do kraju, podjął pracę w Departamencie Afryki i Bliskiego Wschodu MSZ, skąd w 2003 r. wyjechał do Addis Abeby. Z dniem 1 stycznia 2004 r. uruchomił ponownie ambasadę RP w Etiopii. Był też akredytowany przy Unii Afrykańskiej. W 2006 r. objął kierownictwo ambasady RP w Angoli.

W 2010 r., po zakończeniu misji powrócił do macierzystego Departamentu Afryki i Bliskiego Wschodu, gdzie od 2012 r. jest kierownikiem referatu ds. Afryki Subsaharyjskiej, prowadząc równocześnie relacje dwustronne Polski z państwami Afryki Środkowej. W ramach swych licznych obowiązków współorganizował wizyty premiera w Afryce w 2013 r. oraz liczne wizyty i misje gospodarcze pod kierownictwem podsekretarzy stanu w MSZ.

Interesuje się sprawami afrykańskimi. Podczas studiów był współorganizatorem i uczestnikiem wyprawy naukowej do Afryki Zachodniej „Nigeria 76". Tej pasji pozostał wierny przez całe dorosłe życie, o czym świadczy także jego zainteresowanie kulturą i językami afrykańskimi.

Pan ambasador Myśliwiec biegle włada językami krajów kompetencji, czyli portugalskim i francuskim, a także angielskim. Zna na poziomie bazowym dwa języki lokalne – suahili i lingala.

Pan Piotr Myśliwiec po raz drugi obejmie stanowisko ambasadora w Angoli. Liczymy, że jego druga kadencja zaowocuje tak pożądanym obecnie wzmocnieniem nie tylko dialogu politycznego między naszymi krajami, ale też relacji gospodarczych z Angolą i pozostałymi krajami akredytacji.

Biorąc pod uwagę bardzo dobre przygotowanie merytoryczne, jego znajomość krajów urzędowania, bogate doświadczenie zawodowe, kompetencje językowe, pragnę zarekomendować pana Piotra Myśliwca na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego w Republice Angoli oraz w krajach dodatkowej akredytacji.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo dziękuję.

Poproszę pana ambasadora o prezentację.

Kandydat na ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Angoli oraz w krajach dodatkowych akredytacji: Demokratycznej Republice Wysp Świętego Tomasza i Książęcej, Demokratycznej Republice Konga, Republice Konga, Republice Gabońskiej i Republice Środkowoafrykańskiej Piotr Myśliwiec:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo. Dziękuję za miłe słowa, które pani minister skierowała pod moim adresem.

Kraje Afryki Środkowej, które są w kompetencji placówki w Angoli, mają za sobą tragiczną przeszłość, borykają się z trudną teraźniejszością, ale mają ogromny potencjał na przyszłość. Sądzę, że powinny uzyskać ważniejsze miejsce w polskiej polityce zagranicznej. Mimo licznych trudności i przeszkód, jakie tam na miejscu występują, jest to właściwy moment, aby polskie firmy wkroczyły na tamte rynki. Afryka Środkowa jest regionem bogatym w surowce, m.in. energetyczne. Ropa naftowa i gaz są już eksploatowane przez firmy międzynarodowe. Znajdują się tam również inne surowce niezbędne dla polskiego przemysłu.

Jestem przekonany, że w Afryce Środkowej przedsiębiorstwa polskie, które są naprawdę zainteresowane i skłonne do inwestycji oraz nawiązania dłuższych partnerskich relacji, mogą prowadzić korzystną działalność gospodarczą w prawie wszystkich obszarach. Jest to region trudny, ponieważ niektóre z tych krajów były w przeszłości teatrem krwawych konfliktów wewnętrznych na dużą skalę. Obecnie borykają się z trudnym wdrożeniem procedur demokratycznych i reformowaniem gospodarki.

W 2016 r. planowane są wybory w trzech krajach frankofońskich: Demokratycznej Republice Konga, Republice Konga i w Gabonie. Już obecnie obserwujemy wzrastające napięcie. Można spodziewać się, że w nieodległej przyszłości nastąpi zmiana na samym szczycie władzy w Angoli. Urzędujący prezydent sprawuje ten urząd już od 36 lat. Pozostałością minionych konfliktów jest słaba infrastruktura, niewydajne rolnictwo i znaczne obszary zagrożone minami. Stan administracji, usług, infrastruktury jest najpoważniejszym utrudnieniem dla prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto nadal istnieją znaczne wpływy dawnych mocarstw kolonialnych – Portugalii w Angoli, Belgii w Demokratycznej Republice Konga, Francji w Republice Konga i Gabonie.

Aby rozjaśnić ten obraz, chciałbym wskazać na dwie istotne sprawy, które potwierdzają moją diagnozę, że teraz jest właściwy moment na podjęcie w tych krajach działalności przez polskie firmy. Kraje te poszukują partnerów nietradycyjnych, co czynią zupełnie otwarcie, również zwracając się do nas z inicjatywami i zaproszeniami. Chcą odejść od dotychczasowych silnych i niemal monopolistycznych związków z byłymi mocarstwami kolonialnymi. Ponadto kraje te są zainteresowane dywersyfikacją gospodarki. W zbyt dużym stopniu są zależne od światowych cen surowców energetycznych. Teraz, kiedy ceny surowców energetycznych są niskie, kraje te przeżywają kryzys. Jest to dodatkowa motywacja, żeby możliwie pilnie poszukiwać dywersyfikacji. Polskie firmy mogłyby znakomicie wpisać się w te dążenia.

Wsparcie dla działalności gospodarczej jest i będzie priorytetem działania placówki. Wejście polskich przedsiębiorstw i ich skuteczne funkcjonowanie na lokalnych rynkach wymaga stałego wsparcia dyplomatycznego, budowania bezpośrednich relacji na najwyższych szczeblach politycznych, przekazywania informacji i kształtowania korzystnego wizerunku Polski.

Dostrzegam również możliwości współpracy w innych obszarach: naukowo-edukacyjnym i kulturalnym. Kraje te dotkliwie cierpią na brak kadr. Zamiast eksportować studentów do innych krajów, korzystniej byłoby na miejscu poszerzać bazę edukacyjną. Polska już się tym zajmuje. Mam sygnały, że jest zainteresowanie poszerzeniem bazy nie tylko w Angoli, ale również w Kongu i Gabonie.

Konieczne będzie rozwijanie bazy traktatowej. Kraje afrykańskie są bardzo przywiązane do kwestii traktatowych, a nasza baza jest bardzo skromna. Potrzebna będzie kontynuacja polityki kredytowej państwa, w tym kredytów w ramach pomocy wiązanej.

Polonia na tym obszarze jest nieliczna, złożona w większości z misjonarzy, ale wzbogacona o grono afrykańskich absolwentów polskich uczelni. Chciałbym w większym stopniu włączać te osoby w rozwój relacji dwustronnych, również absolwentów polskich

uczelni mieszkających w Polsce. Już obecnie pracuję z tymi osobami. Wierzę, że możliwe będzie kontynuowanie współpracy w Angoli.

Podczas mojego poprzedniego pobytu na tej placówki największym problemem był brak zainteresowania polskich firm rynkiem angolskim. Pod koniec 2009 r. miałem nadzieję na zmianę tej sytuacji. Dwie duże polskie firmy zgłosiły zamiar udziału w znaczącym przedsięwzięciu – w budowie fabryki nawozów sztucznych na północy Angoli. Placówka bardzo zaangażowała się we wsparcie tej inicjatywy. Jeszcze przed przyjazdem delegacji odbyłem w tej sprawie szereg spotkań, w tym z ówczesnym premierem Angoli. Niestety, kilka miesięcy później, już po tej wizycie, polski biznes wycofał się z realizacji projektu. Nie znam powodów tej decyzji, ponieważ stało się to już po moim wyjeździe z Angoli.

Obecnie obserwuję wzrost zainteresowania Angolą oraz innymi krajami, np. Kongiem, co bardzo cieszy i jest dobrym prognostykiem na przyszłość. Mam nadzieję, że coraz więcej polskich przedsiębiorców zdecyduje się poważnie zaangażować w tych krajach. Zapewniam, że wszystkim na jednakowych zasadach polska placówka udzieli potrzebnej pomocy. Chciałbym podkreślić, że liczę na poważne, rzeczywiste zaangażowanie. Działania pozorne mogą negatywnie wpłynąć na pozycję placówki i wizerunek Polski.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Zapraszam państwa posłów do zadawania pytań. Pan poseł Munyama, bardzo proszę.

Poseł Killion Munyama (PO):

Dziękuję, panie przewodniczący.

Z ogromną radością wysłuchałem wystąpienia pana kandydata na ambasadora. Cieszę się, że po dwóch latach będziemy wreszcie mieli ambasadora w Angoli. Od dwóch czekamy na tę ważną decyzję. Moje pytanie do pani minister brzmi – dlaczego tak długo musieliśmy czekać, skoro mamy takiego wspaniałego kandydata? Prosiłbym, żeby pani minister wyjaśniła opóźnienie decyzji w tej materii.

Będąc wiele razy w Angoli, głównie w ramach misji gospodarczych, zauważyłem, że partnerzy podkreślają aspekt znajomości języka portugalskiego jako jeden z elementów ułatwiających otwieranie się gospodarcze na inne kraje. Posiadając ambasadora posługującego się biegle językiem portugalskim, będziemy w stanie rozmawiać z przedstawicielami różnych gałęzi gospodarki. Z pewnością ułatwi to rozwój współpracy między Polską a Angolą. Zdaję sobie sprawę, że wiele polskich produktów, jak choćby jabłka czy mleko, trafia już na rynek angolski. To tworzy miejsca pracy w Polsce. Program „Go Africa" stanowi pomocne narzędzie.

Do pana kandydata mam pytanie z dziedziny gospodarki. Rozumiem, że będzie pan chciał zachęcić polskich i angolskich przedsiębiorców do współpracy. Jakimi instrumentami pan się posłuży? Ważnym elementem będą zapewne misje gospodarcze. Ma pan szansę zdobycia nagrody na najlepszego ambasadora. Jest to ogromny rynek zbytu dla polskich produktów. Angola od 13 lat jest wolna od wojny domowej. Jej rolnictwo rozwija się bardzo powoli, a my możemy oferować pomoc w tej dziedzinie.

Bardzo się cieszę, że wreszcie ta decyzja została podjęta.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Pan poseł John Godson, bardzo proszę.

Poseł John Godson (PSL):

Dziękuję bardzo, panie przewodniczący. Szczerze mówiąc, rzadko się zdarza przy okazji opiniowania kandydatów, żebym miał 100-procentową pewność właściwego doboru kandydatury. Miałem okazję współpracować z panem ambasadorem jako przewodniczący parlamentarnego zespołu ds. Afryki.

Bardzo się cieszę z tej decyzji. Uważam, że to jest świetny kandydat, władający językiem portugalskim. Dobrze czuje się w relacjach z ambasadorami oraz parlamentarzystami. Co ważne, charakteryzuje się wysoką inteligencją emocjonalną. Ma to ogromne znacznie w Afryce. Żeby budować relacje, trzeba umieć otworzyć się na partnerów, być przyjaznym, uśmiechniętym, a nie tylko nudziarzem. Jego atuty to wrażliwość kulturowa i wiedza ekonomiczna.

Tylko w jednej sprawie nie mogę zgodzić się z panem ambasadorem. Powiedział pan, że teraz jest czas dla Afryki. Ja uważam, że jesteśmy spóźnieni, ale lepiej późno niż wcale. Istnieją ogromne możliwości rozwoju relacji.

Sądzę, że projekty pomocy rozwojowej powinny być skierowane w dziedzinę edukacyjną. Pan ambasador mówił o absolwentach polskich uczelni. Uważam, że jedną z największych porażek MSZ jest niewystarczające korzystanie z pomocy absolwentów polskich uczelni, którzy są naszymi ambasadorami tam na miejscu. Można by wykorzystać to w sferze współpracy gospodarczej, kulturalnej, politycznej. Zachęcam, aby fundusze w ramach współpracy rozwojowej były wykorzystywane, aby wspierać, zapraszać, kształcić studentów z Afryki. To jest inwestycja w przyszłość.

Mamy okazję uczestniczyć w różnych delegacjach i misjach gospodarczych w Afryce. Wiemy, że polskie firmy szukają osób, z którymi mogą współpracować. To może być element, który doprowadzi do pogłębienia współpracy edukacyjnej, ale i gospodarczej.

Jeszcze raz gratuluję. Będzie pan mógł liczyć na nas, niezależnie od tego, czy będziemy w Sejmie, czy poza nim. Uważam, że to jest bardzo dobra kandydatura.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Więcej pytań nie widzę. Bardzo proszę pana ambasadora o udzielenie odpowiedzi.

Kandydat na ambasadora RP Piotr Myśliwiec:

Dziękuję za te sympatyczne słowa. Cieszę się z deklaracji naszej współpracy i liczę na nią.

Odpowiem w pewnej części na pytania skierowane do pani minister. Poseł Killion Munyama pytał, dlaczego tak późno. Mówiąc szczerze, szukaliśmy kandydata na to stanowisko, ale nie udało się znaleźć odpowiedniej osoby. Dlatego zaproponowano mi po raz drugi wyjazd na tę samą placówkę. Nie jest to rozwiązanie standardowe, ale jest dopuszczalne. Uznaliśmy, że będzie to lepsze niż dłuższe oczekiwanie na znalezienie innego kandydata.

Będę zachęcał polskie firmy w różny sposób. Istotne są misje gospodarcze. Jednak organizując misję gospodarczą, będę prosił izby handlowe bądź inne organizacje o wyselekcjonowanie firm, przedsiębiorców rzeczywiście zainteresowanych, którzy będą chcieli zainwestować w relacje. Relacji gospodarczych z Afryką nie buduje się z dnia na dzień. To jest proces. Będę starał się zainteresować firmy, aby zainwestowały w opanowanie języka portugalskiego lub francuskiego. Bez tego współpraca długofalowa nie jest możliwa.

Misje muszą być dobrze zorganizowane – nie tylko do stolic, ale również na prowincję. Podjąłem już pewne działania w tym kierunku. Jestem w stałym roboczym kontakcie z ambasadami Angoli i Konga w Warszawie. Wczoraj rozmawiałem z ambasadorem Angoli, który w przyszłym tygodniu udaje się do kraju na urlop. Obiecał mi, że podczas urlopu odwiedzi kilku gubernatorów, których zna i wstępnie zgłosi pomysły misji gospodarczych z Polski.

Ponadto będę kierował do wybranych firm bezpośrednią zachętę. Podam przykład firmy KGHM, która jest potentatem, a także firmy PESA, która produkuje wagony kolejowe. W Angoli istnieje potrzeba rozwoju transportu kolejowego. Ogromne inwestycje modernizacji linii kolejowych już zostały dokonane. Zapowiadane są kolejne. Do wybranych firm będę kierować bezpośrednie propozycje. Zdaję sobie sprawę, jak trudne są początki. Zapewniam, że wszystkie firmy uzyskają wsparcie placówki. Wiem, że początkowo to wsparcie musi wykraczać poza to, do czego obligują nas przepisy. Czasem pełnimy funkcję tłumaczy. Zaznajamiamy przedsiębiorców z miejscowymi realiami.

Zamierzam w większym stopniu zaangażować absolwentów polskich uczelni. Często mogą być oni lokalnym kontaktem dla polskiej firmy. Nie będę ograniczał się do pracy

biurowej. Zamierzam jeździć po kraju i spotykać się z ludźmi, w tym z decydentami. Jak trafnie zauważył poseł Godson, bezpośrednie kontakty to podstawa współpracy.

Będziemy realizować pewne projekty z pomocy rozwojowej. Żaden z krajów mojej akredytacji nie jest na liście priorytetów polskiej pomocy rozwojowej na lata 2016-2020. Będziemy realizować projekty w ramach małych grantów, adresowane do najbardziej potrzebujących, żeby zyskał na tym wizerunek Polski.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Pani minister chciała jeszcze zabrać głos. Bardzo proszę.

Podsekretarz stanu w MSZ Henryka Mościcka-Dendys:

Dlaczego wyjazd następuje tak późno? Biorę część odpowiedzialności na nas. Zwracam też uwagę na fakt, że z uwagi na liczbę krajów akredytacji długo trwa proces uzyskiwania agrement. Wystąpiliśmy w ubiegłym roku i czekaliśmy do czerwca.

Co do współpracy edukacyjnej i kontaktów z absolwentami, rzeczywiście mamy deficyt działania, ale formułujemy takie cele jako priorytetowe wobec naszych ambasadorów i to nie tylko w krajach afrykańskich. To zaczyna przynosić efekty.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z tradycją poproszę panów kandydatów oraz przedstawicieli mediów o chwilowe opuszczenie sali. W tym czasie przeprowadzimy głosowanie.

Poddaję pod głosowanie kandydaturę pana Piotra Stachańczyka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego – stałego przedstawiciela RP przy Biurze Narodów Zjednoczonych w Genewie.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury? (10) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że jednogłośnie Komisja zaopiniowała pozytywnie kandydaturę pana Piotra Stachańczyka.

Poddaję pod głosowanie kandydaturę pana Marcina Wilczka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Rumunii.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury? (10) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że jednogłośnie Komisja zaopiniowała pozytywnie kandydaturę pana Marcina Wilczka.

Poddaję pod głosowanie kandydaturę pana Piotra Myśliwca na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Angoli oraz w krajach dodatkowych akredytacji.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury? (10) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że jednogłośnie Komisja zaopiniowała pozytywnie kandydaturę.

Proszę o zaproszenie kandydatów.

Pani minister, szanowni panowie, chciałbym pogratulować jednogłośnych opinii pozytywnych w odniesieniu do wszystkich kandydatur. Życzę dobrej pracy na placówkach. Zapewniam o wsparciu i współpracy ze strony Komisji. Wszystkiego dobrego.

Czy w sprawach różnych ktoś chciałby zabrać głos? Nie ma chętnych.

Dziękuję bardzo. Zamykam posiedzenie Komisji.